

**Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД
У БЕОГРАДУ
Гж 4851/23
5.6.2025. године
Београд**

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Живковић, председника већа, Миленије Петричевић и Радмиле Радић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Весна Момчиловић, адвокат из Зајечара, Дубровачка бб, против тужене ББ из ..., са боравиштем у ..., чији је пуномоћник Нада Митровић-Ракић, адвокат из Смедерева, Омладинска 6, ради поништаја уговора, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Основног суда у Смедереву П 738/17 од 15.7.2022. године, у седници већа одржаној дана 5.6.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуду Основног суда у Смедереву П 738/17 од 15.7.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца АА из ... којим је тражио да се поништи уговор о поклону Ов 1494/14 од 7.8.2014. године, оверен код Основног суда у Смедереву, закључен између АА, као поклонодавца и ББ, као поклонопримца и да исти не производи правно дејство, те да свака укњижба и промена која је извршена на основу наведеног уговора код надлежног органа – Службе за катастар непокретности у Смедереву на име тужене ББ буде брисана, односно поништена и да таква укњижба не производи правно дејство. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован евентуални тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је ништав уговор о поклону Ов 1494/14 од 7.8.2014. године оверен код Основног суда у Смедереву, закључен између АА, као поклонодавца и ББ, као поклонопримца и да исти не производи правно дејство, а да свака укњижба и промена која је извршена на основу наведеног уговора код надлежног органа – Службе за катастар непокретности у Смедереву на име тужене буде брисана, односно поништена, те да таква укњижба неће производи правно дејство. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 164.950,00

динара.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу из свих разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. Закона о парничном поступку. Жалбене разлоге је образложио и жалбени предлог изнео. Трошкове другостепеног поступка опредељено је тражио.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку – ЗПП (“Службени гласник РС” бр. 72/11, са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиоца неоснована.

У проведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Првостепена пресуда садржи јасне разлоге о чињеницама важним за пресуђење који нису у супротности са садржином изведених доказа, а изрека пресуде је јасна и не противречи разлозима датим у образложењу, па пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати. Стога се жалбом неосновано указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су бивши супружници, чији брак (закључен 1998. године) је разведен пресудом Основног суда у Смедереву П 678/14 од 13.8.2014. године. Тужилац као поклонодавац, са туженом као поклонопримцем, закључио је уговор о поклону, оверен пред Основним судом у Смедереву под Ов 1494/2014 дана 7.8.2014. године, чији предмет је кат. Парцела ..., њива 4. класе, површине 8,05 ари и породична стамбена зграда постојећа на наведеној парцели, све уписано у лист непокретности ... КО ... Тужилац је са синовима тужене из претходног брака, био у блиским односима, никада му тужена нити њени синови нису претили или вршили притисак да јој поклони непокретности које су предмет оспореног уговора, а будући да им је било познато да тужилац жели туженој да поклони наведену имовину, сматрали су да на тај начин жели да јој се одужи, јер је она током њиховог брака отплаћивала дугове настале у његовом претходном браку. Тужилац је партнерки са којом је од 2016. године био у емотивној вези, објаснио да је сву имовину морао да поклони туженој, јер су ту имовину стицали заједничким средствима у брачној заједници. Ћерки тужиоца нису познате околности под којима је закључен оспорени уговор, нити је имала сазнања да је тужилац предметну имовину поклонио туженој. Из садржине писама која је тужена упутила тужиоцу након покретања овог поступка, произлази да тужена упозорава тужиоца да ће против њега покренути поступак пред судом уколико не постигну договор око начина регулisaња његовог дуга према туженој.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да при закључењу оспореног уговора о поклону није било мана у погледу воље тужиоца, на којима је заснован захтев за поништај уговора, будући да се на основу изведених доказа не може извести закључак да су тужена и њени синови претили тужиоцу, да су претњама изазвали страх код тужиоца и да је услед тих претњи он закључио уговор, те је у смислу одредаба чл. 60, 111. и 112. Закона о облигационим односима – ЗОО, применом правила о терету доказивања, оценио да је неоснован захтев за поништај предметног уговора. Такође, првостепени суд је закључио да

евентуални тужбени захтев не ужива тражену судску заштиту, будући да не постоји ниједан законски разлог ништавости уговора о поклону који је оверен у складу са тада важећим Законом о оверавању потписа, рукописа и преписа, чији предмет је могућ, допуштен и одређен, те није противан принудним прописима, јавном поретку и добрим обичајима, због чега је применом одредаба чл. 103, 109. и 110. ЗОО, одбио као неоснован евентуални тужбени захтев који је тужилац засновао на тврдњама да је закључењем уговора тужена имала намеру да изигра прописе на штету тужиоца.

Наведено чињенично стање утврђено је потпуно и поуздано, правилном оценом изведених доказа у смислу члана 8. ЗПП. Наводима у жалби тужиоца правилност утврђеног чињеничног стања није доведена у сумњу, а у истој нису истицане нове чињенице нити предлагани нови докази у смислу члана 372. ЗПП.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право када је одбио основни и евентуални тужбени захтев, а за своју одлуку навео је јасне, довољне и аргументоване разлоге које као правилне прихвата и овај суд као другостепени.

Жалбом тужени неосновано напада резултате доказног поступка покушавајући да кроз изнете тврдње доведе у сумњу правилност закључка првостепеног суда о битним чињеничним питањима спорног односа и то оспоравајући оцену изведених доказа указивањем да је суд пропустио да цени део исказа сведока ВВ који је тврдио да му је тужилац у једном разговору саопштио да је морао да оде, као и да је занемарио исказ сведока ГГ, која је засновала ванбрачну заједницу са тужиоцем 2016. године и којој су из приче тужиоца биле познате околности под којима је закључен оспорени уговор, а да је поклатио веру исказима сведока – синовима тужене, иако су исти заинтересовани за исход спора. Одредбом члана 8. ЗПП установљено је начело слободне оценом доказа које подразумева одсуство законом утврђених правила у избору доказа и њиховом рангирању према доказној снази која препушта суду, према специфичностима конкретног случаја, да слободно, без формалних ограничења, савесно и брижљиво оцени изведене доказе и формира своје уверење о доказаним, односно недоказаним чињеницама. У поступку који је претходио доношењу побијане пресуде, изведени су докази саслушањем парничних странака и сведока, као и писани докази. Првостепени суд је сваки доказ посебно и потом све доказе заједно ценио у складу са правилима логичког закључивања и оним што је животно прихватљиво, вршећи садржајну анализу и оцену сваког доказа засебно и у узајамној вези са другим доказима и то у контексту оних чињеница које су релевантне за доношење одлуке, па је закључак о изнетим наводима извео ценећи исказе странака и саслушаних сведока, из којих је несумњиво утврдио да тужена ни њени синови нису претили тужиоцу, нити вршили притисак да туженој поклати непокретности које су предмет оспореног уговора (на којим тврдњама је заснован захтев за поништај уговора), те произлази да није било мана у погледу воље тужиоца приликом закључења оспореног уговора. Овај суд нема основа да сумња у утврђено чињенично стање на коме је заснована побијана пресуда, јер је првостепени суд у образложењу своје одлуке дао разлоге којима је на јасан начин објаснио како је текао доказни поступак, који су докази изведени и како су утврђене чињенице битне за одлучивање о тужбеним захтевима. Ово стога јер из исказа сведока ГГ, произлази да јој се тужилац жалио да је услед претњи остао без имовине, али и да јој је објаснио да је морао сву имовину да поклати бившој супрузи, јер су имовину стицали заједнички током брака. Такође, из исказа сведока

ВВ, комшије парничних странака, произлази да му се тужилац, иако су у пријатељским односима, никада није жалио да има проблема са супругом, да је изложен притисцима, нити је сведоку познато да је тужилац био принуђен да закључи предметни уговор и да је постојао било какав конфликт између тужиоца и деце тужене, а што је сагласно управо исказима саслушаних сведока - синова тужене, који су тврдили да су њихови односи са тужиоцем били складни, да му никада нису претили, нити га принудили да закључи уговор о поклону. Осим изнетог, са исказима ових сведока није у супротности ни исказ ћерке тужиоца, која није потврдила тврдње тужиоца да је био изложен претњама и уценама, па су неосновани наводи жалбе да она нема сазнања о томе јер је тужилац од ње крио детаље његових односа са туженом и њеним синовима.

Следом изнетог, и по становишту другостепеног суда изведени докази дају основа за закључак да је предметни уговор о поклону израз стварне воље странака и да при закључењу уговора није било мана у погледу воље тужиоца, јер уговор није закључио одсуством своје слободне воље, под утицајем претње која би изазвала страх, принуде или из неког другог недопуштеног разлога, нити постоје разлози који би уговор чинили ништавим, а садржина писама тужене којима тужиоцу ставља у изглед покретање судског поступка, дакле позивање на употребу легитимног правног средства, свакако нема карактер недопуштене претње (при чему су иста упућена тужиоцу након закључења уговора и покретања овог поступка), како правилно закључује првостепени суд.

Наводи жалбе тужиоца којима указује да суд приликом одлучивања није ценио околност да је тужилац материјално угрожен, да је осиромашео и да је тужена као поклонопримац исказала неблагодарност према поклонодавцу, нису од утицаја на правилност побијане одлуке. Ово стога јер, имајући у виду чињеничне наводе тужбе и тражену судску заштиту (поништај и утврђење ништавости уговора о поклону) наведене околности на које су тужилац позива у жалби, које представљају разлоге за опозив уговора, нису релевантне за доношење одлуке у овој правној ствари. С тим у вези, иако је уговор о поклону регулисан правним правилима грађанског права садржаним у параграфима 561. - 568. Српског грађанског законика, за уговор о поклону, као и за друге уговоре, важе општа правила о неважности уговора, па је првостепени суд правилно квалификујући чињенице које је у поступку утврдио, правилно на спорни однос парничних странака, супротно наводима жалбе, применио одредбе чл. 60, 111. и 112, 103, 109. и 110. ЗОО, те извео правилан закључак о неоснованости истакнутих захтева. С тим у вези, без утицаја су наводи жалбе којима се указује да је суд био дужан да изведе предложени доказ увидом у списе П2 571/17, ради утврђивања лошег материјалног стања тужиоца, будући да наведено није битна чињеница приликом одлучивања о поништају или утврђењу ништавости уговора.

Приликом одлучивања о законитости и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале жалбене наводе, али их није посебно образлагао сагласно одредби члана 396. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не могу довести до другачије одлуке у овој правној ствари.

На основу изложеног, Апелациони суд у Београду је одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду на основу члана 390. ЗПП, као у ставу првом изреке ове пресуде.

Потврђена је на основу члана 401. тачка 2. ЗПП и одлука о трошковима парничног поступка донета правилном применом чл. 150, 153. и 154. ЗПП, а исти су одмерени правилном применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Таксене тарифе.

Имајући у виду да тужилац није успео у поступку по жалби, не припада му накнада трошкова другостепеног поступка, због чега је одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде, применом одредаба чл. 153. и 165. ЗПП.

**Председник већа-судија
Снежана Живковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић